

Erdei Lili

A festő

I. rész

Ahogy ott ült a padon, valami megmagyarázhatatlan áradt a tekintetéből. Nem a többi hajléktalanra jellemző kiábrándult reménytelenség. Mintha egy teljesen új világ nyílt volna meg a szemén keresztül. Egy világ, melyet csak a művészek látnak.

Majd' minden nap elhaladtam mellette Pesten a Margit szigeten. Eleinte direkt nem néztem rá. Valahogy megijesztett az a magabiztosság, ami áradt belőle. Meg a fiatalsága! Az átlaghoz képest meglehetősen fiatal volt. Hiába növesztett hosszú szakállat, csimbókos, derékig érő hajzatot. Látszott rajta, alig múlhatott harminc.

Mindig magában ült, társtalanul, mintha direkt keresné az egyedülletet. Kéretezni sem kéregetett soha, csak némán figyelt, mintha az emlékezetébe akarna vésni.

Végül egy nap megálltam mellette és néhány aprót nyomtam a kezébe. Valószínűtlenül kék szemei a döbbenettől nyíltak kerekre. Éppen tovább akartam indulni, mikor hihetetlen dolog történt: megragadta a kezemet, és az aprót a markomba nyomta. Mindezt egyetlen hang nélkül.

Percekig némán bámultuk egymást, végül én szólaltam meg:

– Én... én... nem szoktam hajléktalanoknak pénzt adni – dadogtam rám nem jellemző módon. Mindig is a magabiztosságoimról voltam híres. Akkor is tele voltam önbizalommal, mikor egy nap állásinterjúra jelentkeztem egy gazdag vállalat titkárnőjének. Drága kosztümöt és körömcipőt viseltem, mint általában mindig. A sminkem tökéletes volt, és fényes fekete hajam szoros kontyba fűztem. Az idősödő főnököt szinte

azonnal elvarázsoltam. Rögtön felvett. Tudtam, hogy sikerült az ujjaim köré tekernem, s egy kis igyekezettel az egész vagyónát megszerezhetem.

– Tudom – mondta a férfi és elengedett. Az apró ott csillogott a tenyeremen. Sokáig éreztem még keze melegségét az ujjaimon.

Lassan rágyújtottam egy cigarettára. Mélyen leszívtam a füstöt. A hosszú szál nagyon jól mutatott kecses ujjaim közt, ezért is szoktam rá annakidején. Szerettem, ha felfigyelnek rám az utcán, ha megfordulnak utánam az emberek. Mindig a legdrágább, legdivatosabb ruhákat vásároltam.

Nem értem, mi üthetett belém, miért adtam annak a koszos hajléktalannak alamizsnát! Ráadásul visszautasította a szemtelen! Mindig is megvettem ezt az alja népséget! Koszosabbak, bűdösebbek az állatnál is! De, annak a férfinak a szeme! Mintha egy teljesen más világba nyertem volna betekintést! Nem értem, még mindig nem értem, hogy egy rühes csöves miért keltett ilyen benyomást bennem! Bennem, aki hidegen elsétál a sebesültek mellett, akit nem érdekel mások önsajnálata. És a vágy, ami végighullámzott testemen érintése nyomán! Pfúj! Biztos tele van tetvekkkel, meg egyéb élősködőkkel – ráztam le magamról a gondolatot. Viszont, kezembem még mindig remegett a cigaretta.

Mély levegőt vettem, leporoltam a ruhám, végigsimítottam tökéletes alakomon, majd a cigim maradékát elnyomtam az ajtófélfán, majd kidobtam a bejárat melletti szemetesbe, és kinyitottam az ajtót.

A szokásos, magabiztos mosolyommal léptem be a portán. A vén szipirtó mosolygós köszöntését figyelembe sem véve mentem a lifthez. Hosszú, hegyes műkörmömmel nem volt egyszerű a hívógomb megnyomása, de a világért sem kértem volna segítséget senkitől. Soha nem alacsonyodnék le egy portás, vagy egy takarító szintjére.

A tükörben még egyszer ellenőriztem a sminkem, és egy kis pirosítót tettem fel az arcomra, hogy ne tűnjek annyira

sápadtnak. Mikor már tökéletes volt az összkép, megnyomtam a hatos gombot, és vártam, hogy felvigyen az emeletre.

A főnököm csendesebb, visszahúzódozóbb típus volt, az a fajta ember, akit egy kis ravaszkodással könnyen lehet irányítani. A múltkoriban már majdnem sikerült teljesen a büvkörömbe vonni. A legrövidebb miniszoknyám volt rajtam, s nekiláttam az alsó polcon levő dossziékat pakolgatni, míg ő fontos telefont intézett az irodából. Éreztem, ahogy vetkőztet a tekintetével, mikor belépett Bori, a takarítólány. Teljesen kiborultam az esetet követően. Már csak egy karnyújtásnyira voltam a gyémánt fülbevalótól, amit kinéztem magamnak.

– Jó reggelt Georgina! – üdvözölt az alacsony, köpös férfi; a szokásos formula szerint ajkához érintette a kezem. Ezt természetesen el is vártam tőle, mert vele egyenrangúnak tekintem magam. Láttam, amint némán végigmér és elismerően biccent.

– Jó reggelt Sándor! – köszöntöttem. – Hogy vagy ma reggel? – természetesen tegeztem őt, már a kezdetektől fogva. Eleinte láttam, hogy zavarja, de én mindig fölénybe kerülök. Velem senki sem veheti fel a versenyt. A felesége és a gyerekei végképp nem. Az a hárpia! Szánalmas! Egyszer láttam őt távolról. Mondhatom, igencsak meglátszik rajta az idő múlása! Hiába, a több réteg vakolat nem tudja eltakarni a valódi korát.

– Köszönöm, jól vagyok. Már kitaláltam a mai feladatod is.

– Igen? És mi lenne az? – sóhajtottam színpadiasan. Ez volt a nap legrosszabb része.

– Egy emailt kell elküldenünk a beszállító cégünknek. A napokban jelezték, hogy egy kamionnal kevesebb alumíniumkupakot tudnak csak szállítani...

– És hagyod ezt?! – kiáltottam felháborodottan. Néha nem tudtam megérteni, miképp lehet valaki ennyire alamuszi, főnök létére.

– Épp ez a lényeg, hogy nem...

– Telefonon kell leordítani a fejüket, az sokkal hatásosabb. Akkor biztos tanulnak a leckéből.

– Na, de mi kulturált emberek vagyunk, kedves!

– Mégis, hogy akarod megnövelni a tekintélyedet? – néztem rá értetlenül, majd leültem a közelemben levő gurulós székre, és szorosan keresztbe tettem a lábaim.

Igen, ez hatni szokott. Most is látom, ahogy engem figyel. Érzem, mint húzódik mosolyra a szám. Talán, ma este már el is érem a hön áhított célomat.

– Tekintélyt nem csak nagy hangerővel lehet szerezni – jegyezte meg csendesen, miután elvonta tekintetét a combjaimról. Tudtam, hogy jól tettem, mikor reggel a szűkebb nacimba bújtam. Mostanában felszedtem egy kis pluszt, vissza kellene szoknom a reggeli futásra.

– Hát, akkor még mivel? – kérdeztem gúnyosan, kihangsúlyozva minden szótagot.

– Mondjuk jócselekedetekkel – felelte lágyan, arcomra fagyaszta fölényes mosolyom. Eszembe jutott a pár órával ezelőtti incidens. De, csak néhány másodperc volt, míg átfutott az agyamon az emlék. Rögtön visszanyertem az önuralmam.

– Mi értelme van jót cselekedni másokkal, ha kétszer annyi rosszat kapunk vissza tőlük?

– Nem a viszonzás a lényeg – folytatta a vitát.

– Hát, akkor mi?

– Az önzetlenség.

– Á, hülyeség! Úgy papolsz, hogy a Vatikánban megirigyelnének! – vágtam oda dühösen. Mindig is utáltam az érzélgősséget, főleg, ha valaki a saját jócselekedeteitől hatódik meg. – Inkább lássunk neki a mai melónak – utasítottam fölényesen, nem titkolva, mennyire lenézem őt. Felálltam és a szemben lévő számítógéphez tipegtem, míg fönököm kísértált a helyiségből. Dühösen szemlélttem a mellettem virító fényképet, melyen Sándor családja mosolygott boldogan.